

[Kofod-Svendsen]

rigtigt har redegjort for, fik vi et lille skridt i den rigtige retning gennem daværende arbejdsminister Svend Auken's forslag, men dette forslag skabte ingenlunde fuld organisationsfrihed. Loven beskytter kun mod afskedigelse, men siger ikke noget om ansættelse. Derfor kan bestemte arbejdsgivere ved ansættelsen sige: hvis du ikke er medlem af den og den fagforening, bliver du ikke ansat.

Hvilke problemer er det især, der rejser sig vedrørende den enkeltes forhold til organisationerne? Jeg vil nævne følgende: retten til at få arbejde uden at være medlem, retten til at beholde arbejdet uden at være medlem, retten til at blive medlem af en organisation, hvis man mener, det er en fordel – der kan være situationer, hvor man forbeholder særlige fordele for medlemmer af en organisation – retten til selv at bestemme, hvilket politisk parti man vil støtte økonomisk og med hvilket bidrag, retten til at blive meldt ud af en organisation, hvis man føler, den ikke mere varetager éns interesser, og samtidig kunne beholde sit arbejde og endelig mulighederne for at øve indflydelse i sin fagorganisation i visse kritiske situationer. Afstemningerne om konflikt eller ikke konflikt er ofte kritisable.

Jeg håber, det gennem et grundigt udvalgsarbejde vil lykkes at fjerne den organisationsvang, som vi de facto har her i landet, men der må samtidig ses på den monopolstilling, som advokater, læger, tandlæger osv. kan have. Opgaven er ikke at genere fagbevægelsen, men at sikre den enkelte hans eller hendes fulde frihed til selv at bestemme, hvilken organisation han eller hun ønsker at stå i. Vi har brug for en god og stærk fagbevægelse, som varetager medlemmernes faglige interesser, men vi har ikke brug for en fagbevægelse, som ikke respekterer den enkeltes frihed.

Dohrmann (FP):

Jeg vil gerne indlede med at sige tak til såvel ministeren som de ordførere, der helt eller delvis har støttet fremskridtspartiets forslag om frihed for eksklusivaftaler. Ifølge den danske grundlov har vi foreningsfrihed her i landet, og derfor er der mange danskere, der virkelig er oprørte over det, vi oplever gang på gang, nemlig at man med magt og demonstration tvinger folk ind i bestemte foreninger. Det lyder meget pænt, når vi her

hører den socialdemokratiske ordfører stå og sige, at vi har frihed, og at man skal have lov til at indgå aftaler. Ja men det er jo slet ikke sådan, det foregår i praksis, og det ved hr. Svend Auken udmærket godt. Vi har set det allerede for år tilbage. Vi så det på Bækkelund Papirfabrik, vi så det på Hope Computer, og vi har nu for nylig set det vedrørende La Cabana, at fagbevægelsen eller dele af fagbevægelsen med vold og magt, med demonstrationer, med blokader osv. tvinger arbejdsgiverne til at indgå eksklusivaftaler. Man tvinger dem til det økonomisk; man blokerer for de leveringer, der er nødvendige for, at de kan drive deres forretning videre. Man truer tilmed de ansatte, som ikke ønsker at komme ind i et bestemt fagforbund og f.eks. via dette fagforbund tvinges til at støtte socialdemokratiet, tvinges til at støtte pampernes ædegilder og deres rejser til Mellemøsten, og hvor de ellers holder ferie henne. Det er den slags ting, der sker. VS' ordfører stod her og så meget ophidset ud og sagde, at det sandelig var et indgreb, at man nu ville begynde at forfølge fagbevægelsen osv. Ja men der er ingen som helst, der ønsker at forhindre nogen i at melde sig ind i en fagforening, hvis de har lyst til det, men der er en væsentlig forskel på at sige, at det skal være frivilligt, om man vil være medlem af den ene eller den anden forening, og så at tvinge folk ind i den, og det er det, sagen drejer sig om. Det er simpelt hen det, vi i et demokratisk samfund må kalde fagforeningsdiktatur, og det er det, man vil. Socialdemokratiet og andre venstrefløjspartier er så bange for, at man ved at vedtage noget så simpelt som dette her, hvorefter den enkelte selv skal have frihed til at vælge, mister grebet om fagbevægelsen, mister grebet om medlemmerne.

Et foreningsarbejde eller et parti, der bygger det hele op ved hjælp af tvang, tvangen over for den enkelte, er ikke holdbart i længden, og jeg føler mig 100 pct. overbevist om, at såvel socialdemokratiet som andre partier, der har den samme opfattelse, i løbet af nogle få år vil få en alvorlig lærestreg. Medlemmerne vil simpelt hen ikke finde sig i det længere; man vil ikke tvinges ind i den form for solidaritet.

Jeg er som sagt glad for, at så mange partier, som tilfældet er, har støttet forslaget, men jeg vil sige til det radikale venstre – det